

Ztracený Malín

Malín byla ves patřící ve středověku k Českotřebovskému okrsku. Brzy zanikla a dnes nevíme, kde přesně ležela. Historické indicie ji kladou do blízkosti Semanína.

O Malínu jsou dvě přímé zmínky v historických pramenech. Jedna z roku 1304 ve výčtu vsí Lanšperska předávaných králem zbraslavskému klášteru a druhá roku 1358 při přecházení Lanšperska pod správu litomyšlského biskupství. Pak také dvě nepřímé zmínky v nejstarší městské knize České Třebové. Do ní v letech 1429 – 1430 nechal zapsat sedlák Vavřík z Rybníka dědictví svému synovcovi Jankovi, sirotkovi po zemřelém bratru Šimanovi v místě nazvaném „na Malínském poli“ a „v Malinném“.

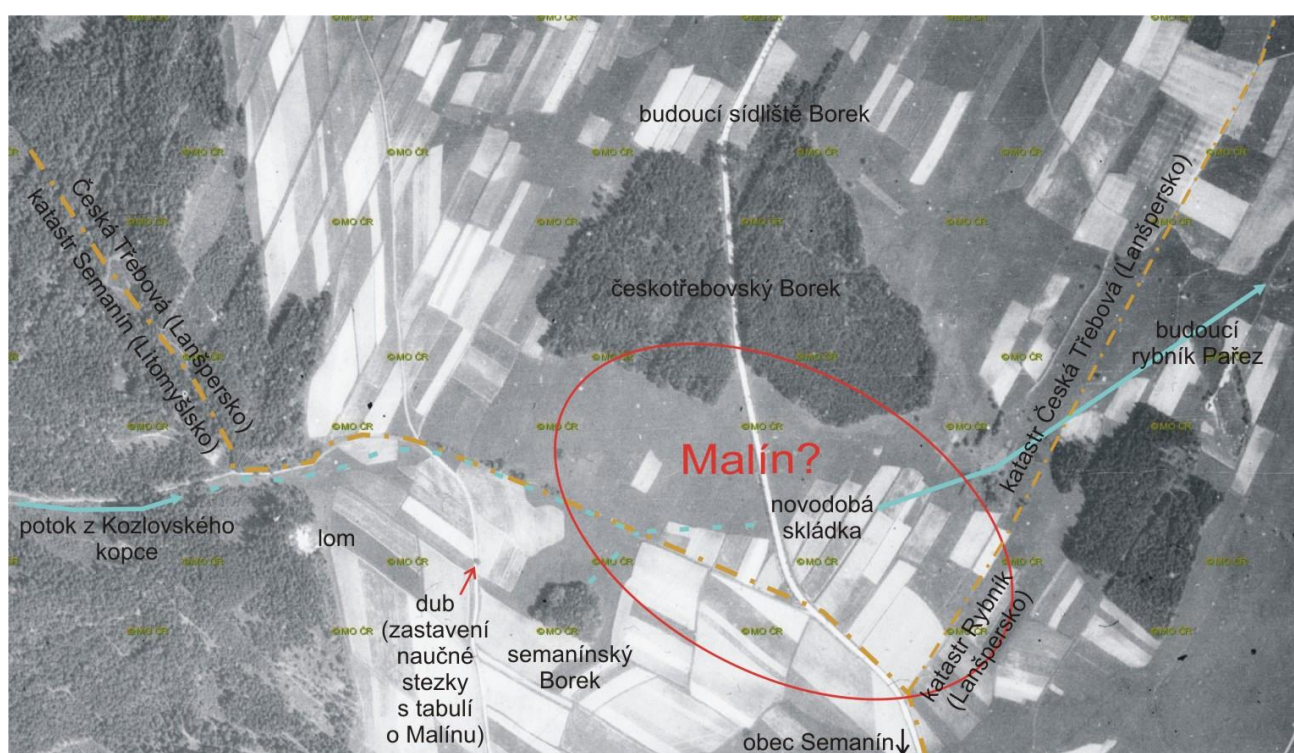
Z těchto zmínek vyplývá, že Malín ležel v blízkosti Rybníka i České Třebové (nikoliv na území litomyšlského panství, jako Semanín). Neví se vlastně ani, jestli byl vsí, která zpusťla, nebo zaniklo pouze pojmenování Malín a ves sama existuje pod jiným jménem. Proto je adepth na Malín víc.

Někteří autoři Malín viděli ve vsi Brevis Tribovia, zmíněné v listinách z let 1304 a 1358. Latinský název znamená Krátká Třebová, což by významově mohlo být to samé jako Malín. Kde přesně Krátká Třebová ležela, se neví. Avšak vzhledem k tomu, že ve výše zmíněných listinách z let 1304 i 1358 se zároveň s Brevis Tribovia zmiňuje i Malín, musí jít o dvě různé obce. Dodejme jen, že k původnímu označení Brevis Tribovia se hlásí nejčastěji Hylváty (leží hned vedle Dlouhé Třebové, v listině z roku 1304 označené Longa Tribovia) a také Třebovice, která je poprvé zmíněna v roce 1347 v německém tvaru Tribovicz, ale v listinách 1304 a 1358 tento tvar chybí).

Konec katastru Semanína u Borku. V remíze po vrstevnici vede stará cesta ze Semanína do České Třebové a remíz za dráty vysokého napětí vedoucí po svahu dolů sleduje katastrální hranici. Na louce v dolíku na fotografii si z dětství po roce 1945 pamatovala lesík zvaný Semanínský Borek a v něm studánku dnes již zemřelá paní Štarmanová. Ze studánky při pěších cestách do Č. Třebové s maminkou pily. Lesík byl při zemědělských melioracích později vykácen a studánka oddrenážovaná. Sem německá semanínská tradice umísťovala malínskou hospodu pod názvem Kratschen (krčma).

V roce 1889 vyslovil regionální historik Julius Lippert na základě podobnosti názvů Malín – Semanín domněnku, že jde o tutéž vesnici. Domněnku převzal i Zdeněk Nejedlý ve svém díle z roku 1903 a upozornil na semanínskou tradici, která umísťuje Malín na úpatí Kozlovského kopce na hranici semanínského katastru poblíž Borku. Bohužel dnes už nezjistíme, zda povědomí o Malínu mezi starými Semanínáky existovalo již před publikováním Lippertovy hypotézy „Malín – Semanín“, nebo si „obrozenecky dychtiví“ venkované případnou smyšlenku osvojili a dotvořili. Každopádně semanínská obecní pamětní kniha z roku 1927 uvádí o Malínu již poměrně barvitě detaily. Místu tradovaného Malína pod pěší cestou ze Semanína k Javorce u českořebovského Borku pamětníci říkali „Kratschen“, tj. krčma, jejíž pozůstatkem měla být zasucená studna s pramenem, ze kterého se stále dalo pít. Krčma i studna měly být pozůstatkem starého Malína. Všechny tyto stopy však zahladily zemědělské meliorace po II. sv. válce. V lese nad údajným Malínem se měly nacházet stopy po dávném zemědělském obhospodařování s pomístním názvem „Rodackern“ (tj. „pole na místě vyřabaného lesa“; roden = rubat). Obecní kronika dále uvádí Malín jako prvotní umístění Semanína, který se později pro nedostatek vody a méně příhodné polnosti přesídlil na dnešní polohu podél Semanínského potoka. Obecní kronika se však správně nevypořádala se skutečností, že Malín ještě roku 1358 patřil k Lanšpersku, zatímco Semanín je již k roku 1347 uváděn jako součást Litomyšlska. Pokud kdy Malín existoval v udávaném místě poblíž Borku, šlo o jinou ves, než Semanín.

Letecký snímek okolí Borku z roku 1937. Hnědou čerchovanou čarou jsou vyznačeny hranice katastrů a zároveň panství. Modře nepřerušovanou čarou celoroční tok potůčku z Kozlovského kopce, přerušovanou čarou část, která teče pod zemí.

Přesné umístění Malína tak zůstává nejasné. Jakékoli sídlo by mělo být u zdroje vody. Těžko říci, zda semanínskými pamětníky popisovaná studánka v Semanínském Borku byla dostatečně vydatná po celý rok. Dnes se voda z potůčku z Kozlovského kopce ztrácí již výše v lese (už nad dnešní chatkou Belvedér), teče pod zemí a vyvěrá celoročně až pod novodobou skládkou komunálního odpadu pod silnicí na českořebovském Borku. Dále po proudu potoka jsou již mokřiny pro trvalé sídlo nevhodné. Místem, které by z hlediska vody i příhodného terénu bylo pro osídlení vhodné a zároveň vyhovuje historickým skutečnostem, tedy poloha mimo semanínský katastr na lanšperském panství na pomezí českořebovského a rybnického katastru (viz zmínka v českořebovské městské knize o Malínském poli od rybnického sedláka), je oblast mezi novodobou skládkou a hranicí semanínského katastru podél sezónního koryta potoka z Kozlovského kopce.

